

נוחי בשלום אמא

נוחי בשלום אמא שלנו כי תמו געגועיך.
כל חייך הבוגרים - היית עטופה בגעגועים:
געגועים לבית שהשארית אחריך בפולניה,
געגועים לבית פרטי משלך,
שבו תוכלי לטפל בילדיך רק את בעצמך.
להאכיל, לפנק, לשמור עלינו בזמן מחלה ולנסות לקחת לנו את הכאבים כמו שהיית
אומרת: הלוואי והכאבים שלכם יעברו אלי.
אף פעם לא יכולת להתרגז עלינו באמת, וכשכבר ממש התרגזת עלינו היית אומרת:
"שתלכו לכל הרוחות הטובות".
התגעגעת לשפת האידיש, שלא דיברו בה בביתנו, שהיה מקדש לעברית המשובחת של
אבא.
אפילו כילדה נראה לי שבאידיש, שבה דברת עם חברותיך היית שמחה יותר, והצחוק
שלך היה מתגלגל יותר- באידיש.
פינקת אותי בריקמות קטנות על החולצות, צעצועים קטנים שעשית לי.
ואחר כך כשכבר היה אפשר, בעוגיות שתמיד היו מוכנות בבית.
לפני 45 שנים נפל שבר בחייך - חיינו: אחינו הבכור מנחם נהרג בתאונת מטוס.
ומאז עטפוך הגעגועים כעמוד האש ההולך לפניך.
אבל... אמרת לי בהיותך בת 60 למרות האסון היה כדאי להמשיך לחיות.
גידלת את ילדיך ונהנית מאד מנכדיך וניניך שבאו להתפנק אצלכם בבית וזכו להיעטף
באהבתך השלמה שאין בה שום ביקורת או תלונה, האהבה שהייתה שמורה גם לנו.
עם מותו של אבא לפני 9 שנים, נראה שחרב עליך עולמך, ורק חיוכיו הטובים וטיפולם
המחבק של דודו וברכה שהייתה מזלנו וברכתנו כל השנים, קרעו פתח בענן געגועיך
שהלך וסגר עליך.
רומה (שקראת לה "החברה הטובה שלי"...) הקלה את זמנך האחרון.
עכשיו, נוחי בשלום, כי תמו געגועיך ונאספת בין אוהביך.

דפנה

